

BOCKSTAELE, Emiel J.G. van (Geraardsbergen 31 januari 1870 – Gent 25 juni 1954).

Volgde de Latijn-Griekse humaniora aan het bisschoppelijk college van zijn geboortestad en behaalde vervolgens in 1895 zijn artsdiploma aan de Katholieke Universiteit Leuven. Van Bockstaele zette zijn studies verder in Rijsel, Parijs, Londen en Berlijn. In 1897 vestigde hij zich in zijn geboorteplaats. Als directeur van het Heelkundig Instituut aldaar (Clinique du Sacré-Cœur) publiceerde hij tal van wetenschappelijke bijdragen. Van Bockstaele was ook op politiek vlak actief. Als katholiek gemeenteraadslid (vanaf 1903) pleitte hij voor de vernederlandsing van de Gentse universiteit. In augustus 1914 organiseerde hij een ambulance, maar hij slaagde er niet in het Belgisch leger tijdig te bereiken.

Via zijn vriendschap met Reimond Speleers en Lodewijk Dosfel kwam hij tot het gematigde activisme. Hij ondertekende de “Dagorde nopens het Hoogeschoolvraagstuk”, die werd aangenomen op de vergadering van het Katholiek Vlaamsch Oud-Hoogstudentenverbond. Deze dagorde telde 66 ondertekenaars. Daarnaast was er tegelijk een manifest van de Hoogeschoolbond. In september

1916 werkten beide groepen samen, volgens een al in juni gemaakte afspraak. Van Bockstaele aanvaardde, vermoedelijk door zijn vriendschappelijke contacten met de eveneens in Geraardsbergen woonachtige Bert d'Haese, een benoeming tot erehoogleraar (later gewoon hoogleraar) aan de instelling. Bij de werving van hoogleraren voor de von Bissing Universiteit stelde hij zich op het standpunt dat kennis van het Nederlands prioriteit had.

In mei 1917 trad Van Bockstaele toe tot de Raad van Vlaanderen. Hij hield ook zitting in de tweede Raad. Zijn optreden was er niet opvallend. Aan het eind van de oorlog was hij als aandeelhouder betrokken bij het activistische initiatief te Gent om een Vlaamsche Handelsbank op te richten.

Van Bockstaele kreeg in februari 1919 de doodstraf en werd uit zijn functie als directeur van het stedelijk hospitaal ontslagen, maar bevond zich toen al in Utrecht (eind december 1918). Na het in snel tempo behalen van het Nederlandse artsdiploma verrichtte hij vanuit Terneuzen verder baanbrekend werk als chirurg. In 1939 vestigde hij zich in Gent van waaruit hij in 1940 nog naar Frankrijk trok om uitgeweken landgenoten bij te staan. Hij speelde verder geen rol meer in de V.B.

LITERATUUR: A.L. Faingnaert, *Verraad of zelfverdediging?*, 1933; – J. Goossenaerts, 'In memoriam Emiel J.G. van Bockstaele', in *WT*, jg. 14, nr. 7 (1954), p. 271-272; – D. Vanacker, *Het activistisch avontuur*, 1991; – G. Imbo en G. van Bockstaele, 'Dokter Emiel Van Bockstaele (1870-1954). Een biografische schets', in *Het Land van Aalst*, jg. 45, nr. 1 (1993), p. 9-32.

KAREN VAN HOORICK EN PIETER VAN HEES